

virkeligt skulde være af en saa ephemere Beskaffenhed, at der var Grund til at frygte for, at den om kort Tid skulde fordunste, at da denne Opvinton fortjener at komme i Betragtning. Dette er de almindelige Grunde, der have ledet os til at erklære os mod den i det andet Thingtagne Beslutning. Jeg skal nu tillade mig at gaae over til de af os gjorte Indstillinger. Vor Hovedindstilling gaaer ud paa, at Consumtionen skal vedblive i Kjøbenhavn indtil 1ste April 1854. Det syntes under forrige Behandling, at denne Indstilling af nogle Talere blev misforstaaet, idet de forudsatte, at vi havde foreslaaet, at Consumtionen skulde ophøre til 1ste April 1854, men det er ingenlunde vor Mening. Vi have aldeles ikke tilsaaget os at foreslaae Noget om, naar Consumtionen skulde ophøre, det mene vi, maa blive den Rigsdags Sag, som seer sig istand til at dække Afgiftstabet for Finantserne paa anden Maade. Vi have kun foreslaaet, at Consumtionen skal vedblive indtil den nævnte Termin, og det have vi især gjort for at berolige dem, der synes at være nogen Frygt for, at den hele Sag skulde døe ud. Efter vort Forslag ville de være sikrede derimod, det vil derefter være nødvendigt, at Sagen igjen kommer under Behandling paa Rigsdagen 1853. Iøvrigt have vi heller ikke sat denne bestemte Termin i den Mening, at det skulde være absolut nødvendigt, at Consumtionen skulde vedblive til første April 1854; vi mene, at, hvis vor Indstilling skulde blive til Lov, forholder det sig ikke anderledes med denne Lov, end med enhver anden, som kan forandres, forsaavidt en kommende Rigsdag maatte finde Anledning dertil. Vi have paa ingen Maade søgt at slaae Consumtionen fast indtil 1ste April 1854. Det er ikke vor Me-

ning, at der skulde times en tidligere Rigsdag noget Dndt, hvis den saae sig istand til at ordne Forholdet, før den af os foreslaaede Termin; vi have kun meent, at der ikke med Rimelighed under den nærværende Usikkerhed kan sættes nogen kortere Termin, og i Særdeleshed have vi holdt os overbeviste om, at den af det andet Thing satte Termin for Consumtionens Ophør aldeles ikke kan passe. Jeg troer, at det hele Forslag er bygget paa en Grundvold, som ikke er istand til at bære den herpaa opførte Bygning. Det var nemlig i det andet Things Udvalg foreslaaet, at Consumtionen endnu tidligere skulde ophøre, men dette fandt Fleertallet ikke kunde gaae an, fordi det indrømmede, at det under de stedfindende Forhold vilde være misligt at undrage Statskassen denne Sum uden at paavise Midlerne til paa anden Maade at opnaae nye Indtægtskilder, hvilket er det samme, som dette Forslag vil. Derimod meente Udvalget, at der burde sættes en bestemt Termin, og at denne passende kunde bestemmes til 31te Mars 1852, fordi, efter Fleertallets Mening, inden den Tid vilde være „fornøden Leilighed for Regjeringen til at overveie, paa hvilken anden Maade det opstaaende Indtægtsstab, saavidt fornødent, kunde dækkes, og man, forsaavidt dette skulde søges opnaaet ved Indkomsskatten, ved Udarbejdelsen af Finantsloven for det følgende Regnskabsaar ei alene vil have Kundskab om Skatteansættelserne med Hensyn til samme, men ogsaa idetmindste et Fjerdedeel Aars Erfaring om den Lethed, hvormed det Paalagte indgaaer, saa at der vil have tilstrækkelig Erfaring om den nye Beskatningsmaades Resultater, for derpaa at kunne bygge nogenlunde paalidelige Beregninger over Statskassens Indtægter af samme“.